

„Пъкъ какви сж сладки, вкусни: като ги хапнешъ, лепнатъ устни“! казваха дѣцата.

„Ябълки червенки на клонченца зеленки, нали стара ябълко?“ — Една сутринъ човѣкътъ дойде съ братчетата и сестричкитѣ си и обраха дѣцата ми. Азъ плакахъ; птичката ме утѣшаваше, че като дойде пролѣтъ пакъ ще имамъ меризливи цвѣтове, а отъ тѣхъ прѣзъ лѣтото ще узрѣятъ плодове. Азъ ѝ повѣрвахъ. И всѣка година ставаше все така. Тѣй прѣживѣхъ до тази дълбока старостъ: много видѣхъ, много прѣтеглихъ, — цвѣтове ми слитаха, плодове ми кжсаха, пъкъ вѣтрове и хали ми клони кършиха, а всѣка есень листитѣ ми падаха; кората ми бѣше гладка и сиво-зелена, а сега се напука и почернѣ, коренитѣ ми застарѣха и не ме хранятъ вече тѣй добрѣ. Затова закѣснѣхъ тази пролѣтъ, пъкъ до зима не зная дали ще доживѣя; усѣщамъ, че днитѣ ми се свѣршватъ: клонитѣ ми съхнатъ, птичкитѣ рѣдко ме посѣщаватъ. Благодаря ви дѣчица, че ме навѣстихте.

Домилѣ ни за старата ябълка; ние често я спомнавахме, а прѣзъ лѣтото си набрахме отъ нея вкусни плодове. Ала тѣ бѣха малко.

На другата пролѣтъ задуха силна хала; старичката не уцѣля: тя изтрѣщя, повали се и умре.

Всички я жалихме . . .

Цв. Парашнеговъ.

